

Alice CLAYTON

Căsuța de la malul mării
Bocănilă #3

Traducere din limba engleză de
Roxana Mirică

Editura Paralela 45

Capitolul unu

Din vârful unei coline singuratice, Vivian contempla marea agitată. Voluptoasă și sculpturală, silueta ei se profila frapantă. Precum sirena care pretindea că este, privea spre vest. O corabie întunecată apărură la orizont, iar la vederea sa pulsul ei se înteeți. Să fie tenebrosul căpitan al piraților care îi tulbura visele? Trăsăturile acelu războinic înalt și aprig trădau furie. Și pasiune. Doar cât o privea, și coapsele ei începeau să tremure. Dintr-o atingere... implozia.

Era chiar el? Întorcându-se din ținuturi îndepărtate și din aventuri la care ea putea doar să viseze? Ar jefui-o și i-ar devasta trupul așa cum numai el știa să o facă? Oare piratul i-ar oferi comoara bărbăției lui? Sau ar arunca-o ca pe o pradă fără valoare?

Ar vrea el asta?

Ar vrea?

Ar vrea și un Dr. Pepper dietetic?

Stai, ce?

Am fost smulsă din fantezia mea cu pirați de vocea nazală și miorlăită a lui Richard Harrison, expertul contabil.

— Îmi aduci încă un Dr. Pepper dietetic, te rog? Iar pentru domnișoara încă un... Tu ce vrei, Viv?

— Whisky. Cu apă. Sec, i-am răspuns, privind dincolo de masă la cel mai recent specimen din lunga mea colecție de întâlniri aranjate.

Aranjate de mama – un prim indiciu care ar fi trebuit să mă facă să refuz și să o iau la sănătoasa. Nu că n-ar fi avut gusturi bune, Richard era o bunăciune. Retrag ce-am spus: o bunăciune, dacă ar fi fost genul meu.

Păr șaten, ochi căprui. Pantaloni de doc maro, șifonați la perfecție. Cămașă albă. Dinți albi. Orbitor de albi, aș spune. Eram convinsă că, atunci când zâmbește, încep să sune clopoței. Oare de fiecare dată când un expert contabil zâmbește, unei zâne îi cresc aripi?

Doamne, Viv, adună-te!

Mi-am sorbit whiskyul, strâmbându-mă nu doar din cauza arsurii, ci și din cauza turnurii pe care o luase discuția. Legislație fiscală la aperitiv. Nimic nu se compară cu o salată cu brânză burrata caprese, aseasonată cu profiturile rezultate din investiții de capital.

Am supraviețuit primelor douăzeci de minute ale întâlnirii dezastroase a săptămânii lăsându-mi mintea să rătăcească în locul meu preferat, *sediu central Romane Romantice*. Dar nici reveriile cu pirații care îmi scotocesc în chiloți nu mă putea scuti de bâzâitul domnului maro-mar-mar-alb-alb-alb-plectisitor.

Mi-am lăsat ochii să colinde prin restaurant, pipăindu-mi micul medalion de la gât. De un roz-ivoriu, micuța camee era o moștenire de familie și îmi fusese oferită la treisprezece ani, la slujba de confirmare. Familia mea încă era activă în sânul bisericii, spre deosebire de mine. Totuși, îmi plăcea la nebunie peștele prăjit, că era post sau nu. Cu un praf de vinovăție, mulțumesc! Așa se explică de ce mă aflam acolo într-o seară de vineri, în loc să mă relaxez acasă cu o carte bună.

Chiar deasupra bijuteriei de familie se afla o față „încadrată de șuvițe de păr creț negru-tăciune, cu pielea aurie și ochi de un verde-marin“. Așa mă vânduse mama lui Richard Harrison, expertul contabil și miorlăitul menționat anterior. Chiar aveam părul creț, deși lung de doar cinci centimetri. Aveam și ochii verzi. Pielea aurie? Ei bine, eram bronzată, îi dau dreptate. Dar a neglijat un aspect: piercingul din sprânceana stângă. De regulă, le omitea și pe cel din nas, și pe cel din limbă, precum și tatuajul de la baza cefei. Când mi-am scos geaca de piele, Domnul Expert Contabil

a făcut un pas în spate, dar s-a ținut bine. Înaltă de numai 1,58 în șosete, dar apropiindu-mă de 1,64 în bocancii militari preferați, știam foarte bine ce imagine proiectez – o imagine care intra clar în contradicție cu restaurantul de familști McBanal la care mă adusese. Sunt atâtea restaurante frumoase în cartierele din sudul Philadelphiei, și el mă aduce aici?

De ce dracu' m-am lăsat convinsă să merg la încă o întâlnire cu un necunoscut?

Pentru că ești singură, n-ai fost îndrăgostită niciodată și cauți disperată un pirat?

E adevărat. La fel de bine aș accepta și un cowboy. Sau un pompier. Sau un prinț în exil, *separat de obârșia lui regală de un unchi crud, dornic să-i fure tronul, în special când acesta vine la pachet cu o tânără virgină, o prințesă dintr-o familie rivală, cea mai frumoasă ființă din lume. Păcat pentru unchi, căci virgina fusese deja dezvirginată de prințul sus-numit pe un pat acoperit cu o plăpumioară umplută cu pene albe ca zăpada. Iar când prințul s-a înfipt în iubita lui, unghiile ei i-au scrijelit spatele precum ghearele vulturului când e pe cale să-și ia zborul... un zbor spre culmile pasiunii...*

Uau! Gata cu whiskyul!

După zece minute întregi în care l-am ascultat poetizând despre metodele de reducere a taxelor și despre fondurile de pensii, am pus paharul jos și am început să-l privesc insistent. M-aș fi putut răsfăța într-o baie cu spumă, visând la piratul meu, când colo, ascultam asta!? Eram perfect capabilă să-mi aleg singură partenerii; de fapt, i-am tot spus mamei treaba asta. Dar să pun această capacitate în practică era cu totul altă muncă de pește; nu se putea spune că depun prea multe eforturi. Nu că n-aș fi fost interesată de întâlniri – chiar eram. Până la un punct. Pur și simplu, nu aveam răbdarea necesară pentru discuțiile superficiale pe care trebuia să le suport ca să pun mâna pe un tip.

Știam că viața nu poate fi ca un roman de dragoste, în care o fată se îndrăgostește nebunește de sufletul ei pereche în clipa în care privirile lor se întâlnesc într-un loc aglomerat.

Absurd!

Și că nu poți fi transportată într-o lume a fanteziei și a extazului de un străin arătos cu care ești pe aceeași lungime de undă și într-o perfectă armonie sexuală din secunda în care puternicul lui membru viril îți tachinează petalele delicate.

Ce idee!

Știam și că la conducerea companiilor din Top 100 firme de succes nu există niciun băiețuș rău, milionar, de peste 25 de ani, la 1,90 metri, cu o agresivitate masculină necontrolată, împlânzită doar superficial, care așteaptă disperat ca o pitică fără stimă de sine, încălțată cu converși fără șosete, să-l răstoarne de pe piedestal și să-i schimbe cursul vieții pentru totdeauna după două pahare de Martini și un număr mic în toaleta femeilor.

Ca să știți: dacă porți converși fără șosete, îți put picioarele de-ți mută nasul!

Cu toate astea, în ciuda caricaturilor perpetuate în romanele de dragoste, aspiram încă la fantezie. La basm. La minunata dăruire de sine reciprocă născută atunci când două persoane se contopesc într-o singură ființă. Așa că acceptam întâlniri, făceam cunoștință cu tipi prin baruri, pe unii îi agățam pe stradă, și aveam parte de cele mai seci – doar ocazional inventive – partide de sex pe care le-ar putea avea o celibatară. Cât despre orgasme, fie că le obțineam cu mâna mea sau cu a altcuiva, nu erau un lucru de lepădat. Așadar, când mama îmi reproșa tot la două-trei luni că sunt singura dintre copiii ei care nu este căsătorită, cedam și o lăsam să-mi aranjeze întâlnirile.

Gusturile mele și ale mamei sunt la fel de diferite ca un pește ton de un ondulator. Mie-mi plac băieții răi și m-am bucurat o dată sau de două ori de ei. Prefer tipii mai duri, cu chip sever. Păr rebel? Da, vă rog. Simț artistic? Da, vă rog – muzician, pictor, artist liber-profesionist, orice.

Genul mamei este genul tuturor: un tip care câștigă bine, serios, împlinit, deștept, sociabil la petreceri și cu o cantitate de spermă suficientă

Capitolul patru

Am visat un bărbat pe un cal. Galopând prin valuri, simpla lui prezență mă atrăgea. Pășind pe nisipul nivelat de valuri, am început să-l privesc pe frumosul bărbat în timp ce sărea de pe șaua grandiosului său armăsar și se îndrepta spre mine... Dar, în același timp, un alt bărbat care semăna surprinzător de mult cu Clark a sărit din apă cu o servietă plină de scoici, făcându-mă să înțeleg că n-aveam voie să arunc niciunul dintre homarii pe care i-aș fi putut găsi rătăciți în pantofii mei.

— Homari? Ce homari? l-am întrebat, pe melodia *Rock Lobster* a celor de la B-52's.

A arătat cu degetul spre picioarele mele și am fost șocată să văd că se transformaseră în niște clești de homar care clămpăneau pe plajă.

M-am trezit acoperită de o transpirație rece. Dar murmurul liniștitor al valurilor m-a adormit la loc și, într-o clipită, eram din nou pe tărâmul viselor.

M-am trezit de-a binelea când s-a luminat de ziuă. Organismul meu era încă setat pe fusul orar din est. Trebuia să stau trează până noaptea târziu ca să mă pot adapta orei de vest. În ciuda visului straniu, dormisem buștean. Nu mai plouase prin acoperișul spart.

Mi-am tras plapuma peste față, încercând să mai fur câteva minute de somn... degeaba. Apoi mi-am dat seama că era ora șase. Ceea ce însemna...

CAFEAUA!

Am tras pe mine o pereche de colanți și un polar, mi-am prins părul cu o eșarfă și am tuit-o pe scări. Am hotărât să fac o plimbare până în oraș pe jos, ca să-mi dezmoțesc puțin picioarele după truda din ajun, pe care urma să o reiau și în ziua aceea. Am luat-o așadar pe lunga alee, apoi am cotit pe strada principală. O distanță de vreo patru sute de metri, pe care o puteam parcurge în mai puțin de zece minute, ceea ce era bine de știut. De cum am ajuns în centru, am remarcat un magazin specializat în antichități, mai ales în picturi vechi. Peisaje, vreo câteva chiar din Mendocino. M-am întrebat dacă tablourile mătușii Maude aveau vreo valoare. Poate era bine de ținut minte.

Deocamdată, mă chema cafeaua, iar eu am răspuns chemării. Deschizând ușa cu clopoțel, m-am uitat dincolo de teighea după fața zâmbitoare a Jessicăi. Mi-a făcut cu mâna și m-am îndreptat iarăși spre ultimul loc de la bar.

— La fel ca ieri?

— Da, te rog, mor de foame! Am uitat să iau cina aseară.

M-am așezat și am apucat un ziar pe care probabil îl uitase cineva.

— Eu n-am niciodată problema asta, pentru că John e un bucătar atât de bun! s-a lăudat ea, în timp ce-mi turna cafea în cană, după care a pus comanda mea într-un cârlig din spatele barului unde o putea vedea bucătarul.

— Înțeleg de ce n-ai avut niciodată problema asta, am aprobat-o, schițând un salut către domnul Martin, care stătea pe scaunul de lângă mine.

Am început să citesc știrile zilei. Oare două zile la rând puteau crea o rutină pentru micul-dejun? Probabil că nu, dar îmi plăcea cum decurge lucrurile.

După ce-am înfulecat o porție de șuncă cât mine de mare, m-am îndreptat spre casă. Soarele strălucea cu putere și se anunța încă o zi senină și călduroasă. Acasă, în Philadelphia, începuse toamna. Aici, vara era încă în toi. Mergând pe jos spre casă, m-am minunat iar de priveliște. N-am să mă satur niciodată să privesc oceanul. Pescărușii planau pe curenții

de aer cu mișcări descendente, plonjând și rotindu-se. Când am ajuns în dreptul garajului, m-am oprit să arunc o privire înăuntru prin geamurile jechoase. Niște cutii erau puse pe prelata care acoperea o mașină. M-am întrebat ce marcă o fi fost. În cel mai bun caz, mi-am zis, un Pinto roz!

Am căutat printre cheile de pe breloc, încercând vreo câteva până s-o găsesc pe cea potrivită. Ușa a culisat scârțâind, dispărând printre grinzi, într-un nor de praf. Am tușit de câteva ori, cu plămâni iritați. Inhalasem atât de mult praf în zilele anterioare, încât, dacă mi-aș fi scuturat plămâni, ar fi ieșit vârtejuri din ei.

Am intrat în garaj, pășind pe cimentul crăpat. Am mutat câteva cutii și mă pregăteam pentru marea revelație. Ținându-mi respirația, am apucat prelata de-o margine și am tras-o pe alee dând la iveală o măgăoaie imensă, vopsită și fabricată în Detroit!

Un Chevrolet Bel Air decapotabil din 1955! Aripă albe, pneuri cu capace albe... Caroserie bleu. Nu mai zic de volan!

— Ah, frumoaso! am suspinat, trecându-mi degetele peste caroserie.

Mașina părea să fie într-o stare bună, dar nu-mi venea să cred ce noroc am. Abia așteptam să urc la volan! Fără tragere de inimă, am pus prelata înapoi peste ea și am închis ușa garajului. Mergând înapoi spre casă, am sesizat că ușa de la șopron era întredeschisă. Bineînțeles că mi-am reconfigurat traseul, îndreptându-mă către ușa crăpată. Auzeam foșnetul paielor și, în timp ce găinile fugeau de mine, inspectam curtea să nu nimeresc iarăși în vreo surpriză lăsată de cai. Nu-mi permiteam să repet faza cu bălegarul!

Mi-am strecurat capul pe ușă și l-am văzut pe Hank. Dumnezeuule, ce priveliște!

Azvrârlea fân cu furca din pod și deja era lac de sudoare. M-am reze-mat de un stâlp, adulmecând mirosul dulceag și puternic de fân. Și, apropo de puternic, tricoul i se lipise de tors, care era incredibil de masiv. Era ca o friptură, o bucată bună de tot.

Luându-mă prin surprindere, s-a răsucit și a aruncat un balot de paie care mi-a căzut în față.

— Pffff! Fân! am țipat, încercând să-l evit.

Prea târziu însă, un smoc de paie îmi intrase deja în gură.

— Ți-am spus să stai departe de șopron! m-a apostrofat el, aruncând furca și coborând scara cu o grație perfectă.

Am început să mă scutur, iritată de atitudinea lui, dar și de paiele care-mi intraseră în sutien. Eram mai mult decât pregătită să-i spun că pot intra în șopron ori de câte ori am chef... când a început să mă scuture și el. În doi timpi și trei mișcări, degetele lui puternice și pricepute m-au scăpat de restul de paie, mâinile lui dansând ușor deasupra claviculelor mele... și mai aproape de pieptul meu decât era necesar. Mi-am ținut respirația în timp ce el continua; puteam să-i simt căldura corpului în spațiul acela închis. Încă o dată, parfumul lui s-a răspândit în aer și m-a amețit... mi-a dat o stare de leșin și... m-a făcut să strănut.

— Hapciiiuuuu! am strănutat, împrôșcând paie în toate direcțiile.

Într-o poveste romantică, ar fi fost mult mai delicat și mai grațios, un strănut despre care s-ar fi putut scrie sonete. În viața lui Viv Franklin însă, strănutul a fost suficient de puternic cât să sperie găinile.

Și-a luat mâinile de pe umerii mei și a ieșit din șopron. L-am urmat.

— Și... ce faci tu mai exact aici, Hank?

— Am grijă de animale, mi-a răspuns, mergând cu pași mari spre camionetă.

— Da, am înțeles asta. Dar faci treaba asta zilnic? De două ori pe zi? am insistat, ținându-mă după el.

Penibil!

— Depinde, a răspuns el, urcând în cabină.

Evident, acesta era un bărbat care de-abia scotea trei cuvinte. Și cu niște pectorali în care ți-ai fi putut rupe dinții. Oh, da, vă rog...

— Depinde... de ce? am întrebat, mergând mai încet în tentativa de a redeveni interesantă și misterioasă.

— Da, depinde. Revin mai pe seară, ca s-o călăresc pe Paula.

— S-o călărești pe Paula?! l-am întrebat, cu voce tremurătoare.

— Iapa. Ieri l-am scos pe Paul, azi e rândul Paulei.

Seria-bestseller BOCĂNILĂ include titlurile:

